

Fakirdi Gece

– ilhanca · 15 Şubat 2012

İki minare arasında, altın tabak gibi
Guruba düşmüş güneş, batmakta
Zaman, dönmekte geceye ve tasalanmakta çocuk
Yine akşam oluyor, yalnızlık başlayacak,
Karanlık çöktüğünde
Oyalanmaktaydı gündüzleri, sokaklarda gezdiğinde
Adam yerine koyardı kendini, akşam evine gidermişçesine
Ve akşamları, çarpardı yalnızlığı yüzüne
Şimdi yine dert, birde yer bulmalıydı, ya bir kuytu köşede
Ya şehirde ki, bir ateme gişesinde
Zordu akşam, fakirdi gece
Üstelik İstanbul gibi bir şehirde
Nerden geldiğini bilmezdi
Tanıdığı, çocuk esirgemede bir hademe
Kimsesiz mazlum bir çocuk, üstelik tek başına
Akşamlar dert, fakirdi gece
Soğuk akşamlardan birinde, metroya ısınmaya girdi çocuk
Elleri yüzü kirli, sokak çocuğu olduğu belli
Gelip geçen, afilli insanları gözlemekteydi
Ve de farkına varılmaktı, bütün istediği
İnsan sayılmıyordu, sormalıydı birileri
Neden buradasın, kimsin, nesin
Demeliydi birileri, sormalıydı
Ve çocuk halinle, tek başına
Gecenin bu saatinde, ne işin var burada?
Diye, ilgilenmeliydi birileri
Ama kördü insanlar, kördü
Akşamlar sahipsiz, geceler fakirdi

İlhan Keskin